

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Δι' συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' ἐδ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτα-
τον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ
ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Ι. Π.
Πανῆ. — Jules Lerména: Α. Β.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ
5^{του} ἐτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστο-
ρημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν
κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι
νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ
κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγ-
καίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν
αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ
πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητάς, ὧν ἡ
συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^{ην} πα-
ρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΣΟΦΑΝΝΑ ΤΡΕΛΛΑΝ

[Συνέχεια]

Ἐμείνεν ἐπὶ πολὺ ἐκεῖ ἐν σπαραγμῷ
ἀτενίζων τὸ ἄπνουν σῶμα τῆς λατρευτῆς
τοῦ Καικιλίας.

Αἰφνης ἀπεσπάρθη τῆς ἐκστάσεώς του
ἐξ ἐλαφροῦ κρότου.

Ἦτο ἕτερος φύλαξ διευθυνόμενος πρὸς
τὴν Μαγευμένην Πέτραν συνοδευόμενος
ὑπὸ κυνός.

Ὁ Ζέφυρος δὲν εἶχεν ἐγκαταλείψει τὴν
κυρίαν του.

Ὁ Κορεντίνος ἔσυρε τὴν μάχαιράν του,
ἀπέκοψε τὰ λωρία τοῦ ἐφιππίου, ἔλαβεν
εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν Καικιλίαν καὶ
πηδῶν ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἀφ' ὧν ἔρριψε χα-
μαὶ τὸ ἐφιππίον, διηυθύνθη καλπάζων
διὰ τινος ἀτραποῦ πρὸς τὸ Πενοέ.

Ὁ Καουσάκ, ὅστις εἶδε μακρόθεν, διη-
γήθη ὅτι διήρχετο ὡς κεραυνός.

Ἄμα ἀφίκετο εἰς τὴν γέφυραν, δι' ἧς
εἶχε διέλθει ὁ λοχαγός, ἀφίππευσε καὶ
φέρων τὸ πολύτιμον φορτίον του ἐδίωξε
τὸν εὐγενῆ ἵππον, ὅστις διηυθύνθη πάλιν
πρὸς τὸ Σκὶν Ζιλδὰς.

Αὐτὸς πρῶτος ἀνήγγειλε τὴν κατα-
στροφὴν τοῖς ξένοις τῆς μαρκησίας, οἵτι-
νες ἐν ἀρχῇ ἐνόμισαν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ
τυχαίου συμβάντος.

Ὁ Κορεντίνος, ἀφ' ὧν ἀνέτρεψε τὴν γέ-
φυραν, ἐπ' ἀνέκλεισε τὴν θύραν καὶ φέρων
τὸ λείψανον τῆς Καικιλίας εἰσῆλθεν εἰς
τὴν ἔπαυλιν διὰ κρυφίας θύρας, ἔφερε τὸ
πτῶμα εἰς τὸ δωμάτιόν του, κατέκλινεν
αὐτὸ ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ ἐγονυπέ-
τησε παρ' αὐτὴν.

Ὁ Ἰῶ εἶχεν εἰδοποιηθῆ.

Ὅτε ἡ Ροζίνα ριπτομένη εἰς τὸν τρά-
χηλον αὐτοῦ τῷ εἶπεν ὅτι θὰ συναλμαβά-
νετο ὑπὸ τῶν χωροφυλάκων ἀπήνησεν:
— Προτιμότερος ὁ θάνατος!

Ἡ Ἀγνή ἱκετευομένη ὑπὸ τοῦ ἀδελ-
φοῦ τῆς ἡρνήθη νὰ ἐξέλθῃ.

— Εἰξεύρεις ὅτι δὲν θέλω νὰ ἐπιζήσω,
εἶπεν.

Ἡ Μαριάννα ἐκοιμᾶτο εἰς τὸ δωμά-
τιόν της ὕπνον ληθαργικόν.

Ὁ Κλαυδῖος ὅστις εἶχε μεταβῆ εἰς ἐπί-
σκεψίν της εἶχε πάλιν ἀπέλθει ἐφιππος
εἰς Ἑλβὲν ἵνα ἐπισκεφθῇ τὴν Ζουάν-
ναν.

Ὁ Ζοσίλ οὐδὲν ἐνόησεν ἐξ ὧν εἶπον
αὐτῷ, ὅτι θὰ ἤρχοντο οἱ χωροφύλακες
καὶ ὅτι θὰ συνήπτετο μάχη.

— Καλὰ, θὰ ἴδω.

Ἡ Ροζίνα ἤκουε πάντα ἐν ὀργῇ δια-
τεθειμένη νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν Ἰῶ μετὰ κίν-
δυνον τῆς ζωῆς αὐτῆς.

Ὁ Ἰάκωβος ἐν ἀπαθείᾳ παρεσκεύαζε
τὰ ὄπλα.

Δύο περίπου ὥρας μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ
Κορεντίνου, ποδοβολητὸς ἵππων ἠκούσθη
πρὸ τοῦ πυλῶνος καὶ δι' ἀκτιρίδος ἐκρου-
σέ τις τὴν θύραν.

Ἡ νύξ ἐπῆρχετο, νύξ φωτιζομένη ὑπὸ
λαμπρᾶς σελήνης.

Οὐδὲ φύλλον ἐσεῖετο εἰς τὰ δένδρα.

Κ'

Ἐπ' αὐτοφῶρῳ.

Ὁ Ζεαννῖνος ἐτήρησε τὸν λόγον του.
Ἀνέμεινεν ἐπὶ μίαν ὥραν πλανώμενος
καὶ ἀποφεύγων τοὺς φύλακας, οἵτινες ἀ-
νεζήτουν αὐτόν.

Τῆς ὥρας παρελθούσης μετέβη εἰς τὸν
πύργον.

Ἦδη ἐγνώριζον τὸ συμβάν.

Ὁ Ζέφυρος εἶχε φθάσει ἐκεῖ ἄνευ ἐφιπ-
πίου.

Πάντες ἐκραύγασαν:

— Ἡ δεσποσύνη ἐφρονεύθη.

Ἡ μαρκησία ἦν εἰς τὸ παράθυρον αὐ-
τῆς.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ ἐκείνῃ τοῦ ἵππου κατελή-
φθη ὑπὸ φοβερᾶς συγκινήσεως.

Ἀφῆκε κραυγὴν σπαρακτικὴν καὶ ἔπε-
σεν ἀνείσθητος ἐπὶ τοῦ δαπέδου τοῦ δω-
ματίου της.

Ὁ στρατηγὸς διετέλει ἐν ἀπελπισίᾳ.

Ὁ Βινίξ ἐκραύγαζεν ὀδυρόμενος:

— Ἦτο ἄγγελος τοῦ Θεοῦ!

Μόνος ὁ δ' Ἀμβαρὲς ἡσθάνετο μοχθη-
ρὰν χαράν.

Ὁ θάνατος τῆς Καικιλίας παρεῖχε λύ-
σιν σώζουσαν αὐτόν.

Ὅτε ἡ μαρκησία τῷ ἐνεχείρισε τὴν
ἐπιστολὴν τῆς θυγατρὸς της, ἐνόησεν ὅτι
τὸ πᾶν τετέλεσται.

Ἀναγινώσκων αὐτὴν ἡσθάνθη ὀδυνη-
ρὰν ἐντύπωσιν.

Ἀνεμιμνήσκετο τῆς κραυγῆς τῆς Ζου-
άννας:

— Φύγε!

Ἐγνώριζεν αὐτὴν ἀρκετὰ ὥστε νὰ ἐννοῇ
ὅτι οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐξαλείψῃ τὴν ἀγα-
νάκτησιν, ἣν ἐνέπνεεν αὐτῇ, ὅτι δὲ ὁ χω-
ρισμὸς αὐτῶν ἦν ἀφευκτός.

Ἦν λοιπὸν ἀπολωλώς.

Ἄλλως τε ἡ Ζουάννα ἐπάλαψε πρὸς τὸν
θάνατον, ἐν δὲ τῷ Κλαυδίῳ ἐβλεπεν ἀν-
τίζηλον ὑπερισχύοντα αὐτοῦ.

Ἐν τούτοις ὅτε ὁ Ζεαννῖνος ἀφίκετο
ἐξαλλος, ὅτε πάντες περιεκύκλωσαν αὐ-

τὸν ἵνα μάθωσι τὸ συμβάν, ὅτε ὁ φύλαξ ἐβεβαίωσεν αὐτοὺς ὅτι εἶδε νεκρὰν τὴν δεσποσύνην, οὐχὶ ἐκ τυχαίου συμβάντος, ἀλλὰ φονευθεῖσαν ὑπὸ τῶν Κερανδάλ, ἤρξατο πάλιν ἐλπίζων.

Ἐπικέθη ὅτι μεταξὺ τῆς Ζουάννας καὶ τῆς οἰκογενείας ἐκείνης τῶν ληστῶν ἡ ρῆξις ἦτο βεβαία.

Πρὸς τοῦτοις αὐτὴ θὰ ἐκληρονόμει μέγα μέρος τῆς περιουσίας τῶν Φοντερόζ, οὗ ἦτο ἡ μόνη κληρονόμος μετὰ τῶν ὑπολειφθέντων Κερανδάλ.

Ἡ ὑπόθεσις λοιπὸν ἤλλαζεν ὅψιν.

Τίς οἶδε μήπως διὰ τῆς ἐπιτηδειότητος κατ'ὧρου ν' ἀνακτῇ ὅ,τι ἔχανε.

Ἐνῶ δὲ προσεποιεῖτο θλίψιν, ἔμενε μακρουσμένους τῶν ἄλλων, βεβουλισμένους ἐν προσποιητῇ ἀπελπισίᾳ. Ὁ Βινίκ καὶ οἱ ἄλλοι ἀπῆλθον ἐν τάχει πρὸς τὴν Μχευμένην Πέτραν.

Ὁ στρατηγὸς μείνας εἰς τὸν πύργον προσεπαθεῖ νὰ παρηγορήσῃ τὴν μαρκησίαν, ἥτις μ' ὅλην τὴν ξηρότητα τῆς ψυχῆς αὐτῆς, ἠθάνετο τὸ μέγεθος τῆς πληξάσης αὐτὴν συμφορᾶς καὶ ἐθλίβετο μέχρι θανάτου ὅτι ἀπεχωρίζετο τῆς θυγατρὸς ἐκείνης, ἥρ' ἡς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐπὶ εἰκοσιν ἔτη εἶχε χωρισθῇ.

Δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ τὸ γεγονός.

Ὁ στρατηγὸς θέλων νὰ παρηγορήσῃ αὐτὴν τῇ ἔλεγεν ὅτι τὸ δυστύχημα δὲν ἦτο ἔτι βέβαιον καὶ ὅτι ἔδει ν' ἀναμένωσιν ἀκριβεστέρως εἰδήσεις.

— Ἦτο πλήρης ζωῆς, στρατηγέ, καὶ ἀπαστράπτουσα τὴν εἰδατε πρὸ ὀλίγου ἀκόμη.

Εἶτα μετέπιπτεν εἰς ἐσχάτην ἀπελπισίαν.

— Τετέλεσται· μοὶ κρύπτουσι τὴν ἀλήθειαν. Ἀπέθανεν!

Ἄ! τὰ τόσα πλοῦτη καὶ τὰ ἑκατομμύρια, τὰ κατεφρόνει ἤδη καὶ θὰ ἔδιδε τὸ πᾶν εἰς ἐκείνον, ὅστις θὰ ἔφερεν αὐτῇ ζωσαν τὴν θυγατέρα τῆς.

Πόσον ἐφλέγετο ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ σφίγῃ τὴν πεφιλημένην αὐτῇ Καικιλίαν εἰς τὰς μητρικὰς ἀγκάλας τῆς καὶ νὰ ἀσπασθῇ μυριάκις τὸ θελκτικὸν ἐκεῖνο στόμα!

Εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ἔλους ἡ ἀμαξία τῶν δικαστῶν ἴστατο διαρκῶς. Ὁ εἰσαγγελεὺς ἤρξατο ἀνησυχῶν, ὁ ἀνακριτὴς ἐσκέπτετο τὴν ἀνατεθεισάν αὐτῷ ἀνάκρισιν, ὁ δὲ Ἀριστείδης Κεσέρ ἔβλεπε μετὰ θλίψεως τὸν ἥλιον κατερχόμενον πρὸς τὸν ὀρίζοντα, διότι μετ' ὀλίγον δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ σχεδ. γράφῃ.

Ὁ ἀναμενόμενος φύλαξ δὲν ἐφαίνετο, οἱ δὲ δύο δικασταὶ συνοοῦντο ν' ἀπέλθωσιν.

Ὁ Μισὸ ἔκρινε κατ'ἀλλήλον τὴν στιγμὴν ἵνα ἀποκαλύψῃ τῷ κυρίῳ Ὁβερτὲν τὴν κλεῖδα τοῦ μυστηρίου, ὅτε ὁμᾶς ἱππέων διήλθε πλησίον τῶν χωροφυλάκων.

Ὁ Μαξιμος καὶ ὁ δ' Ἐστρέλ ἀπεχωρίσθησαν ἀφήσαντες τὸν Βινίκ νὰ προχωρήσῃ μόνος.

Ἐν μιᾷ λέξει ὁ εἰσαγγελεὺς ἔμαθε τὴν ὑπόθεσιν.

Ἐπ' αὐτοφῶρ!

Ὁ σεβαστὸς κύριος Ὁβερτὲν ἐταράχθη σφόδρα.

Πῶς! ἡ ὥραία ἐκείνη νεανίς, ἥτις ἔχαιρέτισεν αὐτοὺς πρὸ δύο ὥρων, αὐτὸς ὁ μαργαρίτης τῆς Βρεττάνης!

Δὲν ἠδύνατο νὰ το πιστεύσῃ.

Ἐπρεπεν ἐν τούτοις νὰ ἐξακριβωθῇ ἡ ὑπόθεσις.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ ἐπῆλθε γενικὴ ἀναστάσις.

Οἱ δικασταὶ ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν, οἱ δὲ χωροφύλακες ἐπὶ κεφαλῆς ἔχοντες τὸν Μισὸ ἐτέθησαν ἐπὶ τὰ ἱχνη τοῦ Βινίκ.

Ὁ Σακκοράφας πεζῇ ἔφθασε συγχρόνως μετὰ τοῦ φίλου τοῦ ἱπποκόμου!

Νέα ὁμως ἐκπληξίς ἀνέμενεν αὐτούς.

Ἡρεύνησαν πανταχοῦ, μετὰ τῶν θάμνων καὶ τῶν σχίνων καὶ οὐδὲν εὑρον.

Ἐπὶ τοῦ ἔδαφους, ἐφ' οὗ εἶχε πέσει ἡ Καικιλία ὑπῆρχεν ὀλίγον αἶμα μόνον. Εἰς ἀπόστασιν δὲ τριάκοντα βημάτων εὑρέθη τὸ ἐπίπτιον.

Ἀναμφιβόλως οἱ Κερανδάλ ἤρπασαν τὴν λείαν των ἀλλὰ ποῦ ἔφερον αὐτήν;

Καὶ οἱ δικασταὶ φθάντες ἐκεῖ μετ' ὀλίγον εὑρέθησαν ἐν ἀμνηχανίᾳ διὰ τὸ παράδοξον τοῦ πράγματος. Δὲν εἰζευρον τί νὰ ὑποθέσωσιν.

Ἡ ἡμέρα ἔκλινεν. Οἱ δικασταὶ ὑπέγραψαν ἐντάλματα συλλήψεως κατὰ τῶν Ἰβ, Ἰακώβου καὶ Κορεντίνου Κερανδάλ.

— Εἶναι καὶ ἄλλοι; ἠρώτησεν ὁ εἰσαγγελεὺς.

Ὁ Σακκοράφας ὠνόμασε τὸν Κλαύδιον, ἐγγυώμενος διὰ τὴν ἀθωότητα αὐτοῦ. Ὁ νέος οὗτος ἦν εἰς Ἑλβὲν παρὰ τῇ Ζουάννᾳ Τρελὰν πασχούσῃ, θὰ ἠγνόει δὲ πάντως τὸ τελεσθὲν ἔγκλημα.

Ἐπὶ τῷ φόβῳ μὴ διαφύγῃ ὁ ἔνοχος ὁ κύριος Ὁβερτὲν θὰ ἐπρωτίμα νὰ συλλάβῃ τοὺς πάντας καὶ τὰς γυναῖκας ἔτι καὶ τοὺς γέροντας.

Δώσαντες τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς οἱ δικασταὶ ἔλαβον τὴν πρὸς τὴν ἀστυνομίαν τοῦ Μορβιὰν ἀγούσαν, ἀφέντες τῷ Μισὸ καὶ τῇ συνοδίᾳ αὐτοῦ τὴν φροντίδα τῆς ταχείας συλλήψεως τῶν ἐνόχων.

Τὴν διαταγὴν ταύτην ἐκτελοῦντες ὁ Πισερὸλ καὶ ὁ Κρελὸς ἐκρουον τὴν ἐβδόμην ὥραν τὴν θύραν τῆς ἐπαύλεως τοῦ Πενοέ.

Εἰς τὸν κρότον ἐκείνον ὁ φύλαξ κύων ἤρξατο ὕλακτῶν παρατεταμένως καὶ ἀγρίως.

Ἡ Ροζίνα ἤθελε νὰ ἐφορμήσῃ, ἀλλ' ὁ Ἰβ εἶχεν ἐγερθῇ.

Διηυθύνθη ἡσύχως πρὸς τὴν θύραν κρατῶν φανόν.

Τὰ πάντα ἦσαν ἀσφαλῶς κεκλεισμένα.

Διὰ τῆς θυρίδος διέκρινε πέντε ἱππεῖς παρατεταγμένους ἐπὶ τῆς πλατείας.

Ὁ Κρελὸς καὶ ὁ Πισερὸλ ἴσταντο πεζῇ ἐπὶ τῆς γεφύρας κρατοῦντες τοὺς ἵππους τῶν ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ.

— Τί ζητεῖτε; ἠρώτησεν ὁ Ἰβ.

— Ἀνοίξατε.

— Εἶναι ἀργά.

— Παλληκάρια! ἐψιθύρισεν ὁ Κρελὸς.

Καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς νομίζει ὅτι ἐνκόλως θὰ συλληφθῶσιν.

Ὁ Πισερὸλ ἐξηκολούθησε τὴν συνδιάλεξιν.

— Ἐρχόμεθα νὰ σᾶς συλλάβωμεν.

— Ποῖον νὰ συλλάβετε;

— Πρῶτον τὸν Ἰβ Κερανδάλ.

— Εἶμαι ἐγώ.

— Τέλος πάντων, ἰδοὺ εἰς λογικὸς ἀνθρωπος, ἐσκέφθη ὁ χωροφύλαξ.

Ἄλλ' ὁ Ἰβ διέψευσεν αὐτόν.

— Ἀνοίγω εἰς ὅποιον θέλω, εἶπε. Δὲν εἶμαι ἔνοχος, καὶ δὲν φοβοῦμαι τίποτε.

— Ἐμπρός, καλέ μου Πισερὸλ, ἐσκέφθη ὁ Κρελὸς. Αὐτὸς εἶναι Μορβιανός.

— Αὐτὸ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει, ὑπέλαθεν ὁ χωροφύλαξ. Θὰ ἐξηγηθῇτε ἐκεῖ κάτω.

— Ἐνδιαφέρει ἐμέ. Δὲν θὰ δεχθῶ νὰ με συλλάβουν ὡς φαυλόδιον.

— Ἀρνεῖσαι νὰ ὑπακούσῃς;

— Ἐννοῶ νὰ μείνω ἐλεύθερος. Ἄν οἱ δικασταὶ με χρειάζονται, ἄς ἔλθουν ἐδῶ καὶ θὰ με εὑρουν.

Ὁ Πισερὸλ μετέβη ἵνα συμβουλευθῇ τὸν Μισὸ, ἀμέσως δὲ πάλιν ἐπανῆλθε.

— Δὲν ἀνοίγεις; εἶπε.

— Ὁχι.

— Αὐτὸ λέγεται ἀποστασία.

— Εἶναι δικαιοσύνη, ὑπέλαθεν ὁ Ἰβ.

— Καὶ οἱ ἀδελφοί σου Ἰακώβος καὶ Κορεντίνος;

— Συμφωνοῦσι με ἐμέ.

Ἐφόνευσαν τὴν δεσποινίδα δὲ Φοντερόζ.

— Δὲν γνωρίζω τίποτε.

— Ποῦ εἶναι;

— Δὲν τοὺς φυλάττω.

Ὁ Πισερὸλ τότε ἐν ἄρᾳ ἀγανακτήσει ἐζήτησε τὴν συνδρομὴν τοῦ ἀνωτέρου του.

Ὁ Μισὸ ἐπροχώρησεν.

— Ἰβ, εἶπεν, ἡ ἀντίστασις δὲν εἶναι φρόνιμον πρᾶγμα. Δὲν πρέπει ν' ἀντιστῇς εἰς τὰς ἀρχάς. Ἐχομεν διαταγὴν νὰ σᾶς συλλάβωμεν καὶ τοὺς τρεῖς.

— Δὲν θὰ ὑπακούσω εἰς ἀδικον διαταγὴν. Ποτὲ δὲν ἔκαμα κακόν.

— Θὰ σὲ ἐλευθερώσουν.

— Δὲν θὰ πατήσω εἰς φυλακὴν.

Ὁ Μισὸ ἀπεσφόγγισε τὸ μέτωπόν του, ὅπερ μ' ὅλον τὸ ψῦχος περιερρέετο ὑπὸ ἰδρώτος.

— Θὰ διαρρήξωμεν τὴν θύραν, εἶπε.

— Θὰ σᾶς φονεύσωμεν ὅλους.

— Τὸ θέλεις;

— Εἶσαι ἀλαζών.

— Εἶμαι Βρεττανός.

Ἀνωθεν τῆς θύρας παράθυρόν τι ἠνεώχθη.

Ὁ Ἰακώβος καὶ ὁ Κορεντίνος προέβηλόν ἐνοπιοι.

— Τραβηχθῇτε, εἶπεν ὁ Κορεντίνος εἰς τοὺς χωροφύλακας.

Ὁ ἐνωμοτάρχης συνήθροισε τοὺς περὶ αὐτὸν ἀνδρας.

— Χαίρετε, εἶπεν εἰς τοὺς παλαιούς φίλους τοῦ θὰ ἐπανεέλθωμεν.

— Μισὸ! ἐκάλεσεν ὁ Ἰακώβος.

— Τί θέλεις;

— Ἀκουσον μίαν φιλικὴν συμβουλήν.

Μὴν ἔλθῃς εἰς βολὴν τοῦ τουφεκίου μου!
Σὲ εἰδοποίησα.

— Καλὰ!

— Ἀκούεις; Πρόσεξε. Καλὴν νύκτα!
[Ἐπεταί συνέχεια].

*Κ.

F. D. GUERAZZI

Η

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

ΚΘ'

Μία ψυχὴ, ποῦ ἐφόρει στέμμα, φεύγει...
Καὶ μόνον ἓναν ἴσκιον εἰς τὸν κόσμον
Ἀπ' τὸ μεγάλο ἀφίνει ὄνομά της...
Ὅσα 'ς τὸν κόσμον ζήτε καὶ ὅσα ἀκόμα
Θὰ γεννηθῇτε 'μάτια, εὐσπλαχνα ἰδέτε,
'Σ τὸ θάνατό της καὶ μάθετε ταῖς τύχαις
'Ενὸς μεγάλου, ποῦ πέφτει, βασιλείου,
Κ' ἐνὸς ὅπου γεννιέται...

(ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, ἀρχαία τραγωδία).

Ἄν ἦτο εὐσπλαγχνία, ἡ κατὰ τὴν τελευταίαν νύκτα τοῦ Φεβρουαρίου 1265 καλύψασα ἐν τῷ οὐρανῷ τὰς ἀκτῖνας τῶν ἀστέρων καὶ μὴ ἐπιτρέψασα εἰς αὐτὰς νὰ ἰδῶσι τὸ φρικῶδες ἐκεῖνον πεδῖον, διὰ τὸ ὅτι ὁ ἥλιος ἀνατέλλει καθ' ἐκάστην ὅπως φωτισθὴ πρᾶξις, ἃς ἡ νύξ δὲν ἔχει ἀρκούντως πυκνὰ σκότη ὅπως καλύψῃ;

Ἵγρὰ καὶ βαρεῖα ὁμίχλη ἐκάλυπτε τὴν κοιλάδα τῆς Παναγίας τῆς Γρανδέλας. τὴν κλαγγὴν τῶν συγκρουομένων ξιφῶν, τὴν ἀκτινοβολίαν τῶν ὅπλων, τὴν ποδοβολὴν τῶν ἵππων, διεδέξατο σιγῇ, — σιγῇ καὶ σκότος, φοβεροὶ σύντροφοι τοῦ θανάτου!...

Μόνον τῇ δὲ κἀκεῖσε ἤκούετο ὁ ὀλογυμὸς θνήσκοντος, τὰ ὀνόματα τοῦ πατρός, τοῦ υἱοῦ, ὃν ἐπεκαλοῦντο τινὲς τῶν ψυχορραγούντων... ἀλλ' ὁ θρῆνος ἦτο ἀσθενής, ὡς ἡ μόλις κινουσα τὰ φύλλα τῶν δένδρων πνοὴ τοῦ ἀνέμου, καὶ παρήρχετο χωρὶς νὰ ταράττῃ τὴν ἐπίσημον ἐκείνην ἡρεμίαν. Ἐν τῷ κόσμῳ πάντα εἶναι πόλεμος· ἀλλὰ τὸ θηρίον καταβροχθίζει καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὸ δάσος του, ἐνφ' ἡμεῖς — ἀγνοῶν, ἂν μωρότεροι ἢ ἀγριώτεροι — τολμῶμεν νὰ καυχώμεθα διὰ τὴν καταστροφὴν, καλοῦντες αὐτὴν νίκην, καὶ εὐχαριστοῦμεν ἐπ' αὐτῇ τὸν Ὑψίστον, ὥσανεὶ ἠθέλομεν νὰ ἔχωμεν αὐτὸν συνεργάτην ἐγκληματοῦντες.

Ἡ δρόσος τοῦ οὐρανοῦ ἔπιπτεν ἐπίσης ἐπὶ τῶν πτωμάτων τῶν τε Ἀπουλιῶν καὶ τῶν Προθηγκιανῶν, — τὸ κατ' ἐμὲ δέ. ὅταν βλέπω τὴν δρόσον πίπτοσαν κατὰ τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος τῆς ἡμέρας, φρονῶ ὅτι ἡ φύσις θρηνεῖ ἐπὶ τῆς δυστυ-

χοῦς γενεᾶς τῆς κόνεως... Ὡ! ἄς εἰσηκουέτο τοῦλάχιστον ἡμέραν τινὰ ὁ θρῆνος ἐκεῖνος! — Πάντες εἶχον ἐγκαταλείψῃ τοὺς ἐν τῷ πεδίῳ πεσόντας ὁ ἡττηθεὶς ἐζήτει ἐντρομος ἀσυλον, ὅπου νὰ φύγῃ τὸ ἐχθρικὸν ξίφος.

Ὁ νικητὴς ἡσχολεῖτο πίνων μετὰ τοῦ οἴνου τὴν λήθην τοῦ φονευθέντος ἀδελφοῦ... Τὴν ἐπιούσαν θὰ ἐδέετο ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς του καὶ θὰ τὸν ἔθαπτεν. Ἐν τῷ σούτῳ, οἱ νεκροὶ μετὰ τῶν νεκρῶν, καὶ οἱ ζῶντες ἄς χαρῶσι.

Περιτετυλιγμένος ἐν μέλανι μανδύα, ἀνθρωπὸς τις κατήλθεν ἀπὸ τοῦ λόφου τοῦ Αἰθίου τῶν Ρόδων, βαδίζων πρὸς τὴν πεδιάδα τῆς Παναγίας.

Προηγεῖτο μέγας μολοσσός, ὅστις κρατῶν διὰ τῶν ὀδόντων φανὸν ἐφώτιζεν αὐτῷ τὴν ὁδόν. Ἐκ τῆς περιβολῆς ἐφάνετο ἱερεὺς, εἶχε τὸ πρόσωπον σχεδὸν ἐντελῶς κεκρυμμένον ἐν τῇ καλύπτρᾳ τοῦ μανδύου του, καὶ ὁμῶς ἐκ τοῦ ὀλίγου μέρους, ὅπερ ἐφάνετο, θὰ τὸν ἐξελάμβανέ τις ὡς τὸ πονηρὸν πνεῦμα, ὅπερ ἤρχετο νὰ χαρῇ τοὺς καρπούς τοῦ πειρασμοῦ του.

Ἐχων τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους, ἀλλ' οὐδεμίαν ψιθυρίζων προσευχὴν, ἐπορεύετο διὰ μέσου τῶν νεκρῶν, παρητῆρει αὐτοὺς, τοὺς κατεπάτει, καὶ διήρχετο.

Ἐπὶ μίαν περίπου ὥραν ἀναζήτει ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης καὶ ἐπὶ τέλους ἀνεφώνησεν ἐν στενοχωρίᾳ:

— Καὶ ὁμῶς μοὶ εἶχον ὀρκισθῇ ὅτι ἐφονεύθῃ!

Ἔστη ἐπὶ μικρόν, εἶτα ἐπανελάβε τὰς ἐρεῦνας του. Ἐκεῖ ὅπου ἡ σφαγὴ ἦτο μεγαλύτερα, ἐν μέσῳ σωροῦ πτωμάτων φρικῶδως ἡρωτηριασμένων, πατήσας ἐπὶ τινος κεφαλῆς, ἤκουσεν ἀσθενῶς φωνὴν λέγουσαν θρηνῶδως:

— Ἐλεος!... εἶσαι χριστιανός! ἱερεὺς τοῦ Κυρίου! καὶ πατεῖς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ψυχορραγούντος;

— Ποῖος εἶσαι; Μὲ ἀπατᾷ ἡ ἐλπίς; Εἰπέ μοι, ποῖος εἶσαι;

— Ἀνθρωπὸς ἀποθνήσκων.

Ὁ ἱερεὺς ἐκρόβη ἔτι μᾶλλον ἐν τῇ καλύπτρᾳ τοῦ μανδύου του, ἔλαβε τὸν φανὸν ἀπὸ τῶν ὀδόντων τοῦ κυνός, ἐπλησίασεν αὐτὸν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ψυχορραγούντος καὶ ἐν ἀγρίᾳ χαρᾷ ἀνέκραξεν:

— Εἶσαι ὁ Μαμφρέδης;

— Ἦμην Μαμφρέδης, τώρα εἰμαι ἀπλοῦς ἀνθρωπὸς θνήσκων... Ὡ! ἂν πρὶν ἢ παρουσισθῶ εἰς τὸ κριτήριον τοῦ Θεοῦ, ἤθελες δι' εὐσπλαγχνίαν, ἀγίε πάτερ...

— Ὀμίλει, βασιλεῦ τῆς γῆς, χαίρω ἀκούων...

— Ὁ οὐρανὸς λοιπὸν σὲ ἀπέστειλε... ἀλλὰ μὴ μὲ ὀνομάζεις βασιλέα... τὸ στέμμα, τὸ ὅποιον ἐφόρεσα διὰ τοῦ ἐγκλήματος, ὁ Αἰώνιος μοὶ τὸ ἀφῆρεσε διὰ τοῦ θανάτου. Θέλεις ν' ἀκούσης τὴν ἐξομολόγησίν μου;

— Εἶναι τὸ καθήκόν μου... Ἀλλὰ πῶς νομίζεις νὰ ἐξευμενίσῃς τὴν θεῖαν δικαιοσύνην;

— Ἦκουσα πάντοτε νὰ λέγωσιν ὅτι

τὸ μεγαλεῖτερον ἀμάρτημα, τὸ ὅποιον διέπραξεν ὁ Κᾶν, ἦτο ὅτι ἐδυσπίστησεν εἰς τὸ θεῖον ἔλεος... Ἄφες εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος δύναται, τὴν φροντίδα νὰ μὲ συγχωρήσῃ, καὶ πρόσσεξε εἰς ὅ,τι θὰ σοὶ εἴπω... θὰ σοὶ ἀποκαλύψω τὴν θλιψὴν τῆς ψυχῆς μου, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους· θὰ σοὶ ἐξομολογηθῶ τὰ ἀμαρτήματά μου καὶ σὺ θὰ μοὶ δώσης τὴν συγχώρησιν.

Ὁ ἱερεὺς ἐκάθησε χαμαί, ἐποίησεν ἐπ' αὐτοῦ διὰ τῆς χειρὸς τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἐψιθύρισε εὐχὴν τινὰ καὶ εἶπε:

— Λέγε, βασιλεῦ, εἰμαι ἕτοιμος.

— Πάτερ μου!... Πάτερ μου!... θὰ σοὶ ἐξομολογηθῶ... διαρρηγνύεται ἡ καρδιά μου.

— Ἐχε θάρρος... τὸσον εὐκόλως ἀποθαρρύνεσαι;

— Ὅχι, ἐλπίζω... Αἱ χεῖρές μου ἔχυσαν τὸ αἷμα ἐκεῖνο, ἐφ' οὗ ὀλισθήσας ἔπεσα διὰ παντός... Ὁ θρόνος μου, φέρων τὸ βάρος ἀπαισίου ἐγκλήματος, ἔπασεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, συντριψὺς μετ' ἐμοῦ καὶ τὴν οἰκογένειάν μου... Ἰδέ με καὶ φρίξον, πάτερ... ἀλλὰ μὴ φύγῃς, πρὸς Θεοῦ!... Ὁ Μαμφρέδης εἶναι ὁ δολοφόνος τοῦ αὐτοκράτορος Φρειδερίκου...

— Τί! εἶσαι πατροκτόνος;...

— Πατροκτόνος!... — καὶ ἐπὶ μακρὸν οὐδεὶς τῶν δύο ἐκείνων ἀνδρῶν ἔσχε τὸ θάρρος νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα — Ἐπὶ τέλους ὁ Μαμφρέδης ἐπανελάβε: Ναί, πατροκτόνος!... μὴ ὁμιλήσῃς, διότι οὐδὲν θὰ μοὶ εἴπῃς, τὸ ὅποιον ἡ συνείδησις δὲν μοὶ εἶπε χιλιᾶκις... οὐδὲ πρέπει νὰ ἔχῃς τὴν ἀξίωσιν ὅτι θὰ δυνηθῇς νὰ μοὶ κατασπαράξῃς τὴν καρδίαν, ὅσον ἐκείνη με κατεσπάραξε... Ἄν οἱ ἔλεγχοι τῆς συνειδήσεως δύνανται νὰ ἐξαγνίζωσι τὰ ἐγκλήματα... ὦ! φοβερὸν ὑπῆρξε τὸ ἐγκλήμα μου... ἀλλὰ καὶ μοναδικοὶ οἱ τῆς συνειδήσεώς μου ἔλεγχοι... Ἦτο ἡ νύξ τῆς 13 Δεκεμβρίου. Ὁ αὐτοκράτωρ ἦτο ἀσθενής, καὶ ἐγὼ ἐκαθήμην παρὰ τὴν κλίνην του... Ἡ βασιλικὴ χλαμὺς καὶ τὸ στέμμα ἦσαν ἐπὶ τινος οὐ μακρὰν κειμένης τραπέζης... με κατέλαβε τὸ δαιμόνιον... οἱ ὀφθαλμοί μου προσηλώθησαν ἐπὶ τοῦ στέμματος... ἐσκέφθην τὴν ἐξουσίαν... ἐσκέφθην τὰς κατακτήσεις... εἶδον εἰς τοὺς πόδας μου βασιλεῖς ἡττημένους καὶ λαοὺς ὑποτεταγμένους... ἐδύθισα τὸ βλέμμα μου εἰς τοὺς μέλλοντας αἰῶνας, καὶ ἐν ἐκάστῳ τούτων εἶδον τὸ ὄνομά μου ἀκτινοβολοῦν ἐκ φήμης... Ὅσῳ περισσότερον παρητῆρουν τοὺς ἀδάμαντας τοῦ στέμματος, τόσῳ περισσότερον μοὶ ἐφαίνοντο λάμποντες... Ἐξέτεινα τὴν χεῖρα, ὅπως ἀρπάσω αὐτό, ἀλλ' ἀπέσυρα αὐτὴν ἀμέσως... Καί περ ἐκαθήμην μεταξὺ τοῦ Φρειδερίκου καὶ τοῦ διαδέχματος, ἡ ζωὴ τοῦ αὐτοκράτορος ἦτο μεταξὺ ἐμοῦ καὶ ἐκείνου... Ἡ ψυχὴ μου ἐσκοτίσθη, εἶδον τὸν πατέρα μου... ἐκοιμάτο... ἀσθενὴς πνοὴ ἐδείκνυε μόνον ὅτι ἔζη ἔτι... Ἡ ψυχὴ μου ἐπεκαλέσθη ἀπὸ τῶν ἀδύτων αὐτῆς τὸν θάνατον, ὅπως λάβῃ τὸ λείψανον ἐκεῖνο τῆς ζωῆς!... Τὰ χεῖλη τοῦ αὐτοκράτορος ἐκινήθησαν, καὶ ἤκουσα αὐτοῦ ψιθυρίζοντος καθ' ὕπνου: